

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

София, 2 юли 1992 година

Конституционният съд в състав:

Председател: Асен Манов

Теодор Чипев

Членове:

Младен Данаилов

Милена Жабинска

Цанко Хаджистойчев

Любен Корнезов

Станислав Димитров

Пенчо Пенев

Нено Неновски

Александър Арабаджиев

при участието на секретар-протоколчика Снежана Петрова в закрито заседание, проведено на 2 юли 1992 г. разгледа докладваното от съдиите Младен Данаилов и Станислав Димитров конституционно дело № 13/1992 г.

Производството е образувано по искане на 52-ма народни представители от 36-то Народно събрание за задължително тълкуване на:

"1. разпоредбите на Конституцията на Република България, регламентиращи имунитета на народните представители, президента, вицепрезидента, министър-председателя, министрите, съдиите, прокурорите и следователите, както и на случаите на отнемане на този имунитет;

2. понятието "може да бъде възбудено наказателно преследване" в разпоредбата на чл.70, изр.1 на Конституцията относно законодателният му смисъл, точно приложение

и начален момент на действие, както и за съотносимостта на този институт с разпоредбите на чл.30, ал.3, чл.103 и чл.132 от Конституцията".

С определение от 2 юни 1992 г. Конституционният съд е констатирал, че искането не отговаря на изискванията на чл.18, ал.2, т.4 и т.5 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд и е дал срок за отстраняване на недостатъците. Със същото определение са конституирани като заинтересовани страни Народното събрание, президентът, Министерският съвет, главният прокурор и Висшият съдебен съвет. В изпълнение на това определение е постъпило писмо на 11 юни 1992 г., с което искането е ограничено до характера и способите на отнемане имунитета на народните представители.

С искане от 2 юни 1992 г., образувано в конституционно дело № 16/1992 г., 49 народни представители от 36-Народно събрание са поискали обявяване противоконституционността на ал.3 и ал.6 на чл.100 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, приети с решение от 21 май 1992 г. за изменение и допълнение на същия правилник (ДВ, бр.48/29 май 1992 г.). Народните представители са поискали присъединяването на това искане към искането им от 21 май 1992 г., образувано в конституционно дело № 13/1992 г.

С определение от 11 юни 1992 г. по конституционно дело № 16/1992 г. Конституционният съд е конституирал като заинтересовани страни Народното събрание, президента, Министерския съвет, главния прокурор и Висшия съдебен съвет и е прекратил производството по същото дело като го е присъединил към конституционно дело № 13/1992 г. за съвместно разглеждане и постановяване на общо решение, поради връзката между двете дела. Постановил е и да се изпратят преписи от искането и определението на заинтересованите страни за представяне на писмени

становища.

По делото е постъпило становище от главния прокурор.

Производството по делото е във фазата на решаване въпросите относно допустимостта на исканията (чл.19, ал.1 ЗКС и чл.25, ал.1, б."а" от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд).

Изискванията на чл.150, ал.1 от Конституцията на Република България са налице – Конституционният съд е сезиран от повече от 1/5 от народните представители.

Искането от 21 май 1992 г. за задължително тълкуване на Конституцията, съгласно чл.149, ал.1, т.1 от Конституцията на Република България, е допустимо.

Второто искане от 2 юни 1992 г. е за обявяване противоконституционността на ал.3 и ал.6 на чл.100 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание и се основава на чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията. Във връзка с допустимостта на това искане се поставя въпросът дали парламентарният правилник, който е адресиран до ограничен брой субекти и урежда правила само за тяхното поведение е от категорията актове на Народното събрание, които подлежат на контрол от Конституционния съд по реда на този текст от Конституцията. Правилникът за организацията и дейността на Народното събрание несъмнено е правен акт на парламента, макар и от една специална правна област. Конституционният съд, съгласно чл.149, ал.1, т.1 от Конституцията е оправомощен да установява противоконституционност както на законите, така и на другите актове на Народното събрание. Приетият от него правилник не прави изключение, поради което искането е допустимо.

На заинтересованите институции следва да се даде възможност да представят писмени становища по съществото на исканията.

Поради изложеното и на основание чл.19, ал.1 от ЗКС,
Конституционният съд

О П Р Е Д Е Л И

ДОПУСКА за разглеждане по същество искането на 52-ма народни представители от 36-то Народно събрание за задължително тълкуване на:

1. разпоредбата на чл.70 от Конституцията относно имунитета на народните представители;

2. изразът "може да бъде възбудено наказателно преследване" в разпоредбата на чл.70, изр.1 от Конституцията относно неговия смисъл и приложение.

ДОПУСКА за разглеждане по същество искането на 49 народни представители от 36-то Народно събрание за обявяване противоконституционността на ал.3 и ал.6 на чл.100 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, приети с решение на Народното събрание за изменение и допълнение на ПОДНС от 21 май 1992 г. (ДВ, бр.44/29 май 1992 г.).

ДАВА възможност на подателите на исканията и на заинтересованите страни да представят писмени становища по същество на исканията в 7-дневен срок от получаване на съобщенията като на същите се изпратят преписи от настоящото определение.

Председател:

(Асен Манов)

Членове:

(Младен Данаилов)

(Цанко Хаджистойчев)

(Станислав Димитров)

(Нено Неновски)

(Теодор Чипев)

(Милена Жабинска)

(Любен Корнезов)

(Пенчо Пенев)

(Александър Арабаджиев)